

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Rostres anònims

En són, d'anònims, tots aquells rostres que passen com estrella fugaç davant la nostra mirada, ja sigui al carrer, anant de viatge o en qualsevol lloc de confluència de persones. A vegades, alguns d'aquests rostres perllonguen més llargament el seu perfil en la nostra memòria i acabem, fins i tot, per posar-los un nom real o fictici. També, a vegades, són personatges que només «conexim» perquè els hem vist en les enciclopèdies o en els mitjans de comunicació. Per a perdre el seu anonimats es necessita que hi entri la coneixença i la relació personal, que sapiguem «com se diu» i que l'altre sàpiga «com ens diem» i que, a més a més, hi hagi ocasió d'intercanviar un gest o unes paraules de

salutació. Fet aquest primer pas, vindrà després la variada gamma de sentiments i actituds on tenen cabuda l'empatia, l'animadversió, la indiferència, i els que hi vulgüeu afegir.

Fent ara un salt qualitatiu, apliquem-ho a Jesucrist. De rostre, potser anònim en un principi, ens cal avançar en el grau de coneixença i relació amb ell; cal que fem realitat les paraules que ell mateix diu: *la vida eterna és que us coneguin a vós, l'únic Déu veritable, i aquell que vós heu enviat, Jesucrist* (Jn 17,3). Aconseguint així d'esdevenir, tal com es diu sovint, fills en el Fill, plens del seu Esperit, a glòria de Déu Pare per a viure i anunciar el seu amor.

Diumenge V de Quaresma | Cicle C

Primera lectura | Del llibre del profeta Isaïes – 43,16-21

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abunden els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

Salm responsorial | Salm 125

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Segona lectura | De la segona carta de sant Pau als cristians de Filips – 3,8-14

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Salvador. Per ell m'heavingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meva guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dóna als creients. [...]

De l'evangeli segons sant Joan – 8,1-11

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordena d'apedregar-les, aquestes dones. I vos, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia

dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

Fer coses noves | S.R.S.

Avui llegim un passatge del llibre d'Isaïes que explica d'una manera molt imaginativa què representa de novetat la voluntat de Déu envers els humans. No és fàcil comprendre totalment aquest text, però sí que ens pot fer recordar la necessitat constant en la nostra vida de fer coses noves que facin passar un camí per allà on hi havia un desert a casa nostra i a la dels qui ens envolten.

Potser, i amb raó, sovint lamentem les dificultats actuals de fer entendre als infants i als joves el significat de la nostra tradició cristiana i de la nostra fe en Déu. Aquesta lamentació hauria d'anar acompanyada d'un examen profund de per què el miss-

atge que intentem transmetre té tan poc de nou que no mereix gaire atenció en un món canviant dia a dia.

Avui és ben palès que la gent i els pobles no van seguint un camí d'amor, d'entesa i de germanor. Guerres, lluites, insults i menyspreus són a l'ordre del dia. Potser poques vegades com ara la Bona Nova era tan necessari que fos predicada d'una manera que sorprengués per la seva «novetat», omplint d'il·lusió i de realitats aquest «desert» que tant necessita que hi passin camins frondosos. Recordem cada dia que hem de fer coses «noves», com a individus i com a comunitat.

Necessitat de la confessió | Romà Casanova, bisbe de Vic

Tots en tenim necessitat. És clar que primer de tot cadascú ha d'examinar la seva consciència i ell mateix ha de respondre davant Déu. Però cal també tenir present allò que diu el Senyor: *No tingueu por de tots ells, perquè no hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber* (Mt 10,26). O també allò altre: *Tot arbre bo dona fruits bons, i l'arbre dolent dona fruits dolents. Un arbre bo no pot donar fruits dolents, ni un arbre dolent, donar fruits bons. Tot arbre que no dona bon fruit és tallat i llençat al foc. Així, doncs, pels seus fruits els coneixeu* (Mt 7,17-19).

La confessió ha donat en la nostra Església molts fruits de santedat i de lliurament generós. L'època de grans fruits en la vida apostòlica de l'Església, tant en la vida laical com en la riquesa de vocacions a la vida consagrada (sacerdotal i religiosa), ha estat el moment de gran participació en el sagrament de la reconciliació en les parròquies, moviments i col·legis.

La participació en l'Eucaristia és sempre una crida a la conversió. En temps passats, potser de manera exagerada, anaven massa units aquests dos sagraments. Es pensava que era impossible combregar sense haver-se confessat immediatament abans. Ara, però, hi ha massa poca relació entre els dos sagraments en la majoria dels creients. Hi ha una gran participació en el sagrament de l'Eucaristia i una

recepció molt escassa del perdó sacramental. No podem oblidar que la participació plena en l'Eucaristia, en el sentit de la recepció de la sagrada comunió, demana tenir el cor net de pecat greu. No és possible de cap de les maneres rebre Crist en el cor quan aquest és ocupat pel pecat. Com diu sant Pau: *Així, doncs, qui mengi el pa o begui la copa del Senyor indignament serà culpable de profanar el cos i la sang del Senyor. Que cadascú s'examini a si mateix, abans de menjar el pa i beure la copa, perquè qui menja i beu sense tenir present que es tracta del cos del Senyor, menja i beu la pròpia condemna* (1Co 11,27-29).

El perdó sacramental va unit en el sagrament de la reconciliació a la confessió. Per això, si algú participés en una celebració comunitària de la penitència que no inclogui la necessària confessió sincera i íntegra dels pecats com a condició per a rebre l'absolució individual, ha de saber que no rep el perdó dels pecats. I si hi hagués un prevere que, desobeint la voluntat de l'Església, fes una celebració d'aquesta mena, ha de saber que, a més de desobeir l'Església, enganya els qui ha de portar pels camins de la veritat i la caritat i, a més a més, impossibilita que la gràcia autèntica del perdó misericordiós de Déu arribi per mitjà de la seva persona i ministeri a aquells que el Senyor li ha encomanat.

Agenda litúrgica de la setmana

25. Diumenge V de Quaresma. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

Lectures: Isaïes 43,16-21 / Salm 125 / Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11

Litúrgia de les hores: Setmana I
26 Dilluns. L'Anunciació del Senyor. Sant Brauli, bisbe.

Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38

27. Dimarts. Santa Lídia, màrtir.
Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30

28. Dimecres. Sant Gontrà, laic.

Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42

29. Dijous. Santa Paula Gambarra, verge.

Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,31-42

30. Divendres. Sant Joan Clímac, monjo.

Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42

31. Dissabte. Sant Amadeu, laic. Sant Benjamí, màrtir. Santa Balbina, verge.

Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Jeremies 31,10-13 / Joan 11,45-56.

1. Diumenge de Rams. Sant Venanci, bisbe. Santa Teodora, màrtir.

Lectures: Processó: Lluç,19,28-40. Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Lluç 22,14 - 23,56.

Aquell de vosaltres
que no tingui
cap pecat,
que comenci
a tirar pedres

Cent anys del Full Diocesà de Vic (2) | Pere Casas i Font*

Renovació de la *Hoja Parroquial*

Encapçalat amb una salutació del bisbe Ramon Masnou, el dia 1 de novembre de 1960 sortia un primer número de mostra de la renovada *Hoja Parroquial*, amb nova numeració que volia significar l'inici d'una nova època: *Año I. Núm. A*. El dia 8 de desembre sortia un segon número B i, a partir de l'1 de gener de 1961, el número 1. No fou, però, amb el títol que s'havia previst en un principi de *Full Diocesà*, sinó amb el mateix encapçalament d'abans, és a dir, de *Hoja Diocesana*.

Les principals novetats eren la presentació d'un nou disseny, un format més gran (21 x 15,5 cm), vuit pàgines de text en lloc de quatre, més varietat d'articles, i tot a dues tintes. Es tractava d'una publicació molt més adequada als nous temps.

Quant a la llengua, introduïa més articles en català. En són una mostra les seccions «El santoral», «L'indicador litúrgic», «La vida és així» (conte), «El perfil de la setmana» (trets biogràfics dels sants de la setmana), «Qüestions socials»...; la resta, però, continuava en llengua castellana. Això no obstant, a mesura que transcorren els anys, s'hi van introduint més seccions en català, com la «Biografia del Dr. Torras i Bages», «Des de Rwanda» (la diòcesi missionera del bisbat de Vic), «La línia conciliar» (articles sobre documents del Concili Vaticà II), etc.

En aquesta etapa, 1960-1966, el responsable del setmanari és el Dr. Manuel Tarrés, canonge.

Nova presentació tipogràfica i nova línia

Els canvis en el disseny i en l'orientació de la *Hoja* són força periòdics en aquells anys. Encara no havien passat sis anys que ja se n'anuncien uns altres. Es faran l'1 de gener de 1967, a càrrec d'un nou director, Mn. Antoni

Berengueras, el qual introdueix canvis en el format (29,5 x 21 cm), en el disseny (per primera vegada hi apareixen fotografies), en l'ús de diferents colors, més seccions i més articles en català.

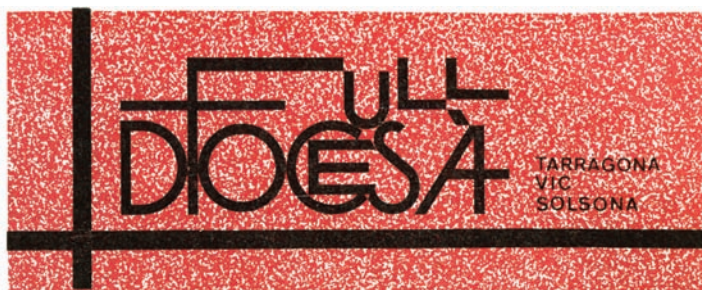
Entre les seccions més reeixides cal assenyalar les següents: «Obrim la Bíblia», «Els monestirs, capelles i santuaris del bisbat de Vic», «Síntesi de la Doctrina Social de l'Església» i «Cartes per al diàleg» (una col·laboració setmanal del bisbe Masnou que és present en el *Full* fins a la seva jubilació).

El setmanari continua encapçalant-se amb el títol de *Hoja Diocesana* i segueix la numeració del fulls precedents: «Año VII. Núm. 315». Cal remarcar també que el setmanari, a partir de l'any 1969, es publica en bicolor.

1973: *Full Diocesà*

L'any 1973 és significatiu en la història de la *Fulla Dominical* per estrenar-s'hi el nou encapçalament de la publicació. Després d'un quant temps d'haver demanat, «per raons pastorals», a la Direcció General de Premsa del Ministeri d'Informació i Turisme el canvi de *Hoja Diocesana* per *Full Diocesà*, per fi arribava l'autorització a últims de 1972 i és en el darrer dia de l'any, el 31 de desembre de 1972, que el setmanari surt, per primera vegada, amb el nou encapçalament. Aquesta data, doncs, marcarà l'inici del llarg període de l'actual *Full Diocesà*.

1977: Full Diocesà Vic-Solsona-Tarragona

El 27 de novembre de 1977 s'afegeix a l'agermanament Vic-Solsona l'arxidiòcesi de Tarragona. L'arquebisbe Dr. Josep Pont i Gol dirà en la presentació: *S'imposa la necessitat d'una creixent vertebració de les Esglésies de Catalunya, perquè col·legialment són responsables de la presència activa i fecundant de l'Evangeli en aquest interessant moment del nostre país, obert a un futur nou. Precisament, per això, per tal de fer més efectiva aquesta amistat pastoral, tots plegats hem pensat que fóra interessant de fer la prova de sumar l'esforç i l'afany del nostre Full Parroquial amb els del vostre acreditat Full Diocesà Vic-Solsona.*

Aquest agermanament amb Tarragona durarà fins al 8 d'abril del 2001, en què, d'una manera sobtada i unilateral, el llavors arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, se'n desvinculà.

L'etapa actual

Amb l'agermanament Vic-Solsona-Tarragona s'enceta un llarg període d'editorials, articles i col·laboracions molt enriquidor per als tres bisbats. El *Full Diocesà* esdevé una publicació que té ressò en esferes fins i tot forànies als estaments eclesials. D'altra banda, continua millorant en el seu disseny. Els canvis més importants es produeixen l'1 de gener de 1995 i el 15 d'abril del 2001, sobretot en aquesta última etapa, en què s'hi incorpora la impressió en quadricromia.

El 5 de setembre del 2004 deixa la direcció el *Full* el qui signa aquests articles, i el succeeix Mn. Josep Casals i Serrat. Amb una portada ben vistosa –dibuix de la ninotaire Pilarin Bayés– i un editorial referent a l'efemèride, el 7 de gener d'aquest any 2007 es commemora el centenari d'aquest senzill però fecund mitjà d'informació eclesial, anomenat freqüentment la *Fulla de missa*.

* Director del Full Diocesà, 1976-2004.

1973: agermanament amb el bisbat de Solsona

L'any 1973 també serà significatiu per l'agermanament amb el bisbat de Solsona. És, en concret, l'1 de juliol de 1973 que comença l'edició conjunta dels bisbats de Vic i Solsona del *Full Diocesà*. Des d'aquesta data, serà *Full Diocesà Vic-Solsona* i, tal com diu l'editorial d'aquell diumenge, *bàsicament serà el mateix FULL, però amb algunes seccions o articles exclusius de cada bisbat.*

Aquesta edició conjunta interdiocesana farà del *Full*, segons els seus directors (Mn. Antoni Berengueras, per part de Vic, i Mn. Climent Forner, per part de Solsona), *un instrument més apte d'evangelització, catequesi i informació i un altre mitjà d'agermanament d'ambdues diòcesis.* Agermanament que encara dura actualment.

Mort de Mn. Antoni Berengueras

El 16 de març de 1976 mor sobtadament el director del *Full Diocesà* de Vic, Mn. Antoni Berengueras de Vilar. Amb esperit de renovació del setmanari, ell fou el qui des de l'any 1967 –gairebé deu anys– va impulsar els canvis més notoris del *Full*, tant pel que fa a la presentació com al contingut. Pocs dies després fou nomenat nou director Mn. Pere Casas i Font.

Acte de lliurament de la Medalla d'Or de la ciutat i de la Placa de Fill Adoptiu de Vic al Dr. Ramon Masnou i Boixeda

Vic.- Informa Josep M. Masnou. Aquest acte va tenir lloc a la Sala de la Columna de l'Ajuntament de Vic el divendres dia 2 de març a 2/4 de 8 del vespre, i també va tenir el caràcter d'homenatge cívic a la persona del bisbe Masnou.

Eren presents a la mesa l'alcalde de Vic, Jacint Codina, l'antic president de la Generalitat, Jordi Pujol, el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, i la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Montserrat Coll.

Hi assistien en lloc destacat els familiars i qui fou el secretari personal del Dr. Masnou, Mn. Josep Jutglà, i hi eren presents també nombroses personalitats, com els bisbes emèrits de Vic i de Girona, Josep M. Guix i Jaume Camprodon, i l'abat emèrit de Montserrat, Sebastià Bardolet. També hi assistien el president del Consell Comarcal d'Osona, Jaume Mas, l'alcalde de Taradell, Josep Munmany, l'alcaldesa de Santa Eugènia de Berga, Filo Tió, els diputats al Parlament de Catalunya Francesc Homs i Ramon Espadaler, la rectora de la Universitat de Vic, Assumpta Fargas, antics diputats al Parlament, regidors i antics regidors de l'Ajuntament de Vic.

Tota la sala era plena de gom a gom de públic de tota mena i condició que es va sumar massivament a aquest merescut homenatge.

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va manifestar el seu agraïment per aquest acte i va ressaltar el servei del Dr. Masnou al poble de Catalunya i a la seva llengua durant el seu pontificat de 28 anys, des de 1955 fins a 1983.

L'alcalde de Vic, Jacint Codina, va glossar l'acord del plenari municipal de 29 de gener proppassat, d'ator-

gament dels dos guardons al Dr. Masnou i va ressaltar la seva gran riquesa intel·lectual i la seva vitalitat, i el vincle de l'Església amb el país, ja iniciat per un predecessor del Dr. Masnou, el bisbe Torras i Bages.

El darrer parlament va anar a càrrec de l'antic president de la Generalitat, Jordi Pujol, que va expressar el seu agraïment per assistir a l'acte d'homenatge al bisbe Masnou, amb qui havia compartit algunes vivències personals. El Dr. Masnou era respectat per tothom, independentment de la condició de creient o no creient de cadascú. Va centrar el seu parlament en tres aspectes referents a la personalitat del Dr. Masnou: intensa espiritualitat, exigència moral molt forta i un gran sentiment de país.

Seguidament va tenir lloc la lectura de l'acord del plenari municipal i el lliurament dels guardons, que van recollir Mn. Josep M. Masnou, en nom dels familiars, i Mn. Josep Jutglà, antic secretari personal del Dr. Masnou. Mn. Josep M. Masnou va pronunciar unes breus paraules d'agraïment en nom dels familiars i del bisbat.

L'acte es va cloure amb la lectura de dos textos del Dr. Masnou, el primer per Mercè Masnou, text que va escriure com a reflexió i pregària en vigílies de la seva consagració episcopal i, per part de Pere Puig, l'acabament i colofó de la seva *Carta sobre nacionalismes*, adreçada als bisbes espanyols en particular i a tots els ciutadans d'Espanya en general. Calorosos aplaudiments van coronar aquest acte de merescut reconeixement i homenatge al nostre estimat i recordat bisbe, de qui aquest any celebrem el centenari del naixement.

Defunció de Mn. Joaquim Vilella i Pons, prevere diocesà

Vic.- El dia 2 de març, després de patir una malaltia irreversible, va morir Mn. Joaquim Vilella i Pons, a l'edat de setanta-vuit anys.

Era nascut a Balenyà el gener de 1929 i, un cop cursats els estudis eclesíastics, fou ordenat prevere el 26 de juny de 1955. Fou nomenat vicari de Balenyà i, poc després, capellà de les Religioses Filipenses de la mateixa població. També obtingué una doble llicenciatura en Dret Civil i Eclesíastic. En 1960 fou designat consiliari diocesà d'Acció Catòlica, una tasca que compaginà amb les especialitzacions dels metges i juristes d'aquest mateix organisme. En 1962 accedí a consiliari de la branca de les dones d'Acció Catòlica. L'octubre de 1970 ocupà el lloc de delegat episcopal d'Apostolat Seglar. Pel gener de 1971 fou nomenat fiscal i defensor del vincle i, en 1988, designat

membre del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, càrrecs que l'obligaren a intervenir directament en matèries d'aquesta índole a nivell diocesà.

Mn. Vilella era una persona molt entesa en qüestions jurídiques i sempre era amatent a prestar el seu assessorament en aquests temes, alhora que ho feia amb simpatia i bona traça.

La missa exequial se celebrà a la parròquia de Sant Domènec de Vic i fou presidida pel bisbe Romà, acompanyat del bisbe emèrit, Josep M. Guix, i prop d'una trentena de companys del presbiteri diocesà. L'acte congregà un bon nombre de familiars i amics, que pregaren per mossèn Joaquim, a qui esperem que Déu tingui en el lloc de la llum i de la pau eternes, premiant-li els seus serveis a l'Església.

El 2 d'abril, Via Crucis jove a Montserrat

El dilluns dia 2 d'abril, l'endemà del Diumenge de Rams, tindrà lloc el segon Via Crucis jove del bisbat de Vic. Ho fem animats pel bon regust que deixà l'experiència de l'any passat en la vuitantena de participants. L'activitat és pensada per a adolescents (14-18 anys), grups de confirmació (els joves més grans poden col·laborar-hi com a monitors).

L'horari serà el següent: a les 10,15 acolliment a la plaça dels Apòstols; a les 11, Via Crucis a la muntanya, per la ruta breu, i tot seguit Parlem-ne:

i els joves, com ho veiem? Havent dinat, una mica d'esbarjo, pregària al cambril de la Mare de Déu i comiat a les 17,45.

Hi haurà servei d'autocar des de Ripoll i Igualada per a aquells grups que ho demanin.

El preu d'inscripció a l'autocar és de 5 euros. Cal portar-se el dinar.

Informació/inscripcions:

Pere (606704222 pereoliva61@yahoo.es),

David (696008841 joves@bisbatvic.com).

17è Pelegrinatge a Fàtima

Organitzat per l'associació Apostolat Mundial de Fàtima, es farà els dies 16 al 22 de maig del 2007.

Sortida des de Barcelona i Manresa amb el següent recorregut: Sòria, Valladolid, Santiago de Compostel·la, Monestir de Poio, Pontevedra, Fàtima, Àvila, Saragossa...

Preu del viatge, pensió i allotjament: 490 euros.

Informació i inscripcions: tels. 93 872 55 48 / 93 872 92 94 (de 4 a 5 de la tarda i de 9 a 10 del vespre).

Recordeu que, enguany, a Fàtima se celebra el norantè aniversari de les aparicions i que s'ha escollit com a lema pastoral *Déu és amor misericordiós*. Sobre la vida i activitats d'aquest santuari, es pot consultar www.santuario-fatima.pt (en portuguès).

La Mare de Déu duta en processó per l'esplanada

Les oliveres (2) | Ignasi Ribas i Prunés.....

Les oliveres són austeres i vividores. Arrelen i creixen en tot terreny, però seleccionen la comarca. Són agraïdes. Proclamen tot seguit que han rebut una ambosta de nitrats o una forçada de fems; i una pluja generosa les transforma en un desmai de tendror i de creixença.

El fondal de terra on treballen, també el comenten als passavolants i xiuxiuegen constantment si les han llaurades i cavades com és de llei.

L'olivera és un arbre majestuós, de secà, però no secaner. Un olivar ben menat fa goig de veure. Tot és creixent i tendror. Els brots es desmaïen fins a tocar a terra. Els grills tiren amunt i, capolats seleccionadament, asseguren el brancom productiu del futur.

No és rar que l'evangeli parli de «l'hort de les oliveres» com un redós de pau, intimitat i benestar. Jesús no diu pas que anés a «un olivar». Vol dir, crec jo, que aquest «hort» era una plantació petita, molt ben menada. El fet d'anar-hi de nit vol dir, penso jo, que els arbres eren frondosos, grans de copa. El brancom protegia els qui s'arraulien a sota de la rosada nocturna sense haver-se d'embolicar amb el mantell i adormir-se com els va passar als deixebles. Jesús s'aixeca fresc d'idees, airós de passa i eixut de noses:

lliure. I amb tanta embranzida que ensorrarà el mur de la mort i restarà vivent per sempre.

Les oliveres conviuen bé amb els ceps. Despertem al mateix temps. Van a l'una a l'hora de florir, fins i tot poden collir-se alhora si es volen salar les olives i fer vi de raïmada. Per a veure-hi l'oli s'ha d'esperar que madurin les olives. I això passa mesos més enllà.

L'olivera quan escura ensenya unes cues desproporcionadament llargues amb una oliveta al capdamunt «ridículament» petita. Qui ho sap llegir ja veu que l'oliva tindrà la cua molt llarga i que el fruit serà més gros que els grans de raïm, cadascuna serà solitària i bellugadissa; faran rosari al llarg dels brots, però no poms.

També s'adona tot seguit que l'olivera escura. Li cauen moltes flors; de tal manera que el terra queda gris de poncelles fracassades. És la llei universal de selecció de l'espècie. I això no priva que l'olivera pugui dur a terme una bona anyada. Si no porgués no hi hauria branquillons que poguessin aguantar la collita. Com nosaltres, que deleguem construir un enfilall d'èxits i satisfaccions en la nostra vida i veiem que fracassen a l'hora de realitzar-se... Però ens acontentem conservant la vida, la salut i la gràcia de Déu, que és un do prou gran per a donar-ne gràcies i viure'l amb alegria.

∞

full

Pensaments que fan pensar | Josefina Peralba

Els diàlegs tenen un reglament que no podem deixar de banda: l'ordre, el sentit comú i la prudència.

Hi ha tantes distàncies sense camí!

No deixis que la superficialitat afebleixi la fortalesa del teu esperit.

Les paraules més febles no tindran mai la tendresa que el cor espera; són com ramells de flors sense fragància.

La necessitat obliga; el caprici exigeix.

Diuen que les aparences enganyen; potser són els nostres judicis els que ens confonen.

L'esperit creador no s'atura mai a la superfície de les coses.

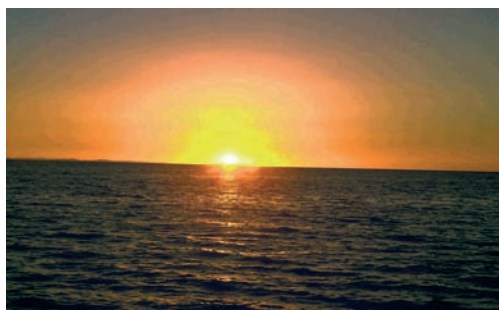

Foto: R. P.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Josep Àngel Colomé

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72

Correu electrònic:jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,

Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60